

DOPISI.

X. Anici v spomin!

Anica Weisseisen, uč. V. razr. v Kranju, † 31. III. 1923.

Preko poljane so zaveli lahni pomladni vetrovi. Iz tal je priklilo tisočero nežnih cvetov. Boječe je kukal zvonček iz črne grude, veselo se je smejala rumena trobentica, in ošabno se je košatil črni teloh ob solnčni rebri. Vzcvetela je loka, v srcu naše male Anice pa je vzkipelo novo veselje v teh pomladnih dneh. Trgala je te mlade pestre cvetke, jih povijala v šopke in jih nosila na gomilo svojega ljubelega bratca Jožka, ki ga je pred meseci ugrabila neizprosna smrt iz kroga srečne družine. Nič ni pomišljala Anica, ko je lomila nežna stebelca pomladnih cvetk. In kako bi? Dejala je: »Ljubi Bogec nam jih daje v veselje. Kako prazen bi bil bratcev grob brez njih! Tožilo bi se mu v črni zemlji po teh drobnih vonjajočih cvetnih glavicah.«

Toda dolgo se Anica ni veselila cvetoče vesne. Nepričakovano je potrkala bolezen na duri njenega življenja. Ostudna škrlatinka jo je ovila v svoj škrlatni plašč in ji odštela ure njene lepe mladosti. In ko se je bližala svečana Velika noč, ko se vse mlado in staro, celo ptički v zraku in drobni žužki v zemlji veselé vstajenja, tedaj je legla naša Anica v bolniško postelj, iz katere ni več vstala.

Ko sem začula, da je težko obolelo to ljubo dekletce, sem pohitela k njej, da jo potolažim in ji vlijem v razboleno srce upanje na okrevanje. Podala sem ji roko, njene oči pa so se orosile s svetlimi, bisernimi solzami. Kakor da bi se poslavljal — — —

Kako težko ji je bilo noč in dan sami! Zunaj je sijalo žarko, pomladno solnce, ptički so peli v vrhovih dreves, otroci so veselo zarajali, Anica je pa ležala sama v svoji sobici. želela si je součenk, gospodičen učiteljic, gospoda kateheta; toda nihče ni smel k njej, dasiravno so vsi najiskrenejše mislili nanjo in ji v molitvi prosili zdravja. Nekega dne pa so se Aničine roke krepko ovile vratu mamice, ki je noč in dan bdela ob njej. Proseče je izustila besede: »Mamica, čuješ! Za škrlatinko bi ne umrla rada. Sama bi morala ležati gori v temačni mrtvašnici; nihče bi ne smel k meni, nobene mojih ljubih součenk bi ne bilo pri mojem pogrebu.« Tihe solze so zapolzele po mamičnem licu, ko je hitela hčerko tolažiti: »Anica, ljubo dete moje, ne boj se! Saj ne boš umrla! Boljša si že, rešena si nevarnosti. Kmalu boš spet zdrava in vesela!«

»Mama, Bog da, Bog vzame, kakor je njegova volja!« se je izvilu dekletcu iz ust. Umirila se je.

A preko noči se ji je poslabšalo. Škrlatici se je pridružila še druga bolezen. V silnih bolečinah si je pulila Anica lase, mahala je z nežnimi ročicami ob zid, da so bili črni njeni prstki. In ko so se na Veliko soboto ob devetih vrnili zvonovi iz daljnega Rima, je Anica tiho ugasnila kakor svečka v rokah preljubega ateja. — Kdo naj popiše žalost njenih roditeljev, bratca Marjana in sestrice male Marice, ko je črna smrt razprostrla svoje temne, grozne peroti nad to hišo?

Sama je zaprla Anica svoje kot nebo jasne očke, polne dobrote in miline. Krog ustec ji je zaigral vesel rahel smehljaj kakor priča: »Prestano je!« V mehke kodre njenih zlatih las ji je vpletla mamica bele cvetove. Njena voščena ročica je stiskala razpelo, v levici pa je držala mirtin cvet. Po belem obla-

čilcu so širile svoj blagi vonj modre, skromne vijolice, ponižne, kakor je bila Anica sama.

In ko sem gledala njen beli obrazek med trepetajočimi svečami, se mi je zazdelo, da govore njena ustna, ki niso nikdar poznala greha, pač pa le iskreno, vročo molitev, besede: »Mamica, očka, bratec in sestra, ne tuguje! Srečna sem. Res ne gledajo moje oči več večnega mornarja neba — solnca; ne čutijo več božanja vaših mehkih dlani; toda, mamica — moja dušica že trka na nebeška vrata. Že slutim veliko čudapolno svetlobo nebes, ki jemlje vid; že čujem sladke pesmi, že gledam neizmerna polja belih lilij in šmarnic. Mamica, očka, ne polnita keliha svojega trpljenja še z grenkimi solzami — srečnejša sem nego kdaj prej.«

V vsem svojem blesku je sijalo solnce tisti dan, ko smo našo ljubljenko položili k večnemu počitku. Zdelo se mi je, da je vsa priroda zažarela v polni lepoti, kot bi si odela najlepše oblačilo, da tudi ona pospremi našo Anko v prezgodnji grob. — Srca vseh spremljevalcev na njeni zadnji poti je prešinila brezmejna žalost, ko so padle prve grude na njeno belo krsto. Za Anico so se zaprla črna vrata, ostala pa je mamica, atej, bratec in sestra v neizmernem trpljenju, neizrazni žalosti ob grobu. Belo cvetje se je usulo na črno zemljo, ki je sprejela vase to nežno pomladno cvetko. S šopki dehtečih nageljev so odeli tisto strašno rušo, ki hrani mamičin najdražji zaklad. Vse žaluje po njej, saj je bila Anica ubogljiva, dobra, postrežljiva, usmiljena in pobožna deklica, ki je često vpletala v svojo iskreno jutranjo in večerno molitev vroče prošnje, naj ljubi Bogec potolaži srca vseh petrih in žalostnih.

Grobna tišina je zavladala v V. razredu, ko so se vrnile po njeni smrti učenke spet v šolo. Žalostnih oči in molčečih usten so zrle druga na drugo. Pekoča bolest je krčila mlada srca. Vse so zrle na prazno mesto v prvi klopi, kjer je sedela najboljša, najpridnejša med njimi — Anica. Toda ni je bilo

več. Anica sniva na božji njivi, v mirnem domu, kjer so vrata v večno veselje.

Vas male čitatelje Angelčka, čigar naročnica je bila tudi pridna Anica, pa prosimo, bodite zgledni, kot je bila ona, spominjajte se je v molitvi in prosite tolažbe njenim roditeljem, ki zalivajo vsi potrti njeno gomilo z grenkimi solzami.

Cvetoš:

Med svet!

Med njivami zelenimi
iz rojstne danes grem vasi.
Obseva solnce hrib in log,
le v mojem srcu več ga ni.

Ob potu cvetke cvetejo,
kot cvele so pomladni čas.
A meni odcvetele so —
upál in bleđ je moj obraz.

Otroška leta — zlate dni! —
nič več se ne povrnejo.
Spominov nanje pa nikdar
mi leta ne zagrnejo.

Rešitev naloge v 7.—8. številu,

Kar mačka rodi, miši lovi.

Rešitev rebusa v 7.—8. številu:

Dva več vesta nego en sam.

Sonja Nedeljko:

Uganka.

Zjutraj po državni železnici v Kranj, po juž. pa nazaj. Kako je to mogoče?